
Manifest.

Avui ens hem reunit a Balaguer una bona colla d'independentistes . Ens hem volgut reunir i volem estar junts, cantar junts i cridar junts perquè volem demostrar i demostrar-nos que en som molts i que som valents.

Ens volen fer por i no podran perquè ja els coneixem. Sabem que vivim en un país judicialitzat, que qualsevol jutge, si li passa pel cap o si li ho manen, ens pot acusar d'odi, de terrorisme o del que li surti... d'on sigui. Ens poden posar a la presó, tan tranquil·lament. Presó preventiva en diuen i ens podem passar un any, o dos, o tres. Qualsevol jutge pot, també, inventar-se un delictes i posar-nos una multa. No els ve d'aquí. Ja tenen els tribunals corresponents ensinistrats per a fer-ho sense patir la més mínima vergonya. Ans al contrari, es feliciten entre ells i es posen medalletes els uns als altres.

Sabem que estem vivint en un país policial. Fins i tot una part de la nostra policia s'ha posat contra nosaltres. Detenen independentistes, els demanen papers, permisos, instàncies i comèdies. Hi ha sempre el delictes d'odi sobrevolant com una amenaça per sobre de tot el que fem i tot el que deixem de fer. Si cantem, si fem alguna música, si ens manifestem, si ens posem un nas de pallaso, si pengem llaços grocs, si no els pengem però en teníem la intenció, si portem un mocador groc que ens identifica, si no el portem, tot, tot pot ser interpretat com una conducta sospitosa de ser delictes d'odi. Com que ningú no sap molt bé què és un delictes d'odi, tot pot ser un delictes d'odi. Tampoc ens sorprendria gaire que qualsevol dia d'aquests ens declarin terroristes. De més verdes han madurat. De moment hi ha una campanya per demostrar que Barcelona, i , de pas, Catalunya, són territoris perillosos i que caldrà desplegar la policia de la metròpoli. Ja ens ho esperem també. Per protegir-nos envaran els piolins que ens van atonyinar l'1 d'octubre. Es repartiran més medalles i caps de setmana gratis a hotels espanyols.

Tenim una molt mala peça al teler. Nosaltres ens pensàvem que ens enfrontàvem a un govern democràtic, un govern amb el qual es podia parlar. I no. Ja hem vist que no. Ens estem enfrontant amb els fills i els hereus del franquisme, que pensàvem que havíem superat. Ens enfrontem a un estat que no dubtarà ni un segon en tancar a la presó, multar, segrestar, o imputar qualsevol que vulgui plantar cara. Com si cal muntar un atemptat a Barcelona o a Cambrils. Ho farà sense dubtar-ho gens. I encara tenen els pebrots de jutjar la gent que va saber desarticlar l'escamot terrorista. Amb això ens estem enfrontant. No ho perdem de vista.

Alguna gent, fins i tot amb bona intenció, ens diuen: no cal que sortiu a cantar ni a penjar llacets, no cal que us manifesteu que no aclarireu res. Espanya us destruirà. Ja

ho sabem. Ningú de nosaltres ha cregut mai que penjant llacets o cantant el “No callarem” aconseguirem que el govern espanyol accepti negociar la nostra independència. Ho sabem però ho continuarem fent.

Perquè nosaltres tenim una cosa que ells no tenen, que ens identifica i ens diferencia d'ells: la dignitat. Tenim dignitat. Potser són els anys, les experiències, les llàgrimes i els somriures, les mirades de complicitat amb les companyes i els companys. Potser és tot plegat. Tenim la dignitat. Ja ens poden fer el que vulguin, perquè a banda de tenir dignitat, tenim la raó. Som part d'un poble que vol viure en llibertat, que vol marxar d'un règim corrupte, ridícul i grotesc.

Seguirem lluitant per la independència i per la república, seguirem lluitant per la llibertat i pel retorn dels nostres companys i companyes.

No ens faran callar. No tenim por. Ens seguirem estenent com una taca d'oli.

Per Catalunya,

per la llibertat,

per la independència.

Balaguer, 5 de setembre de 2019